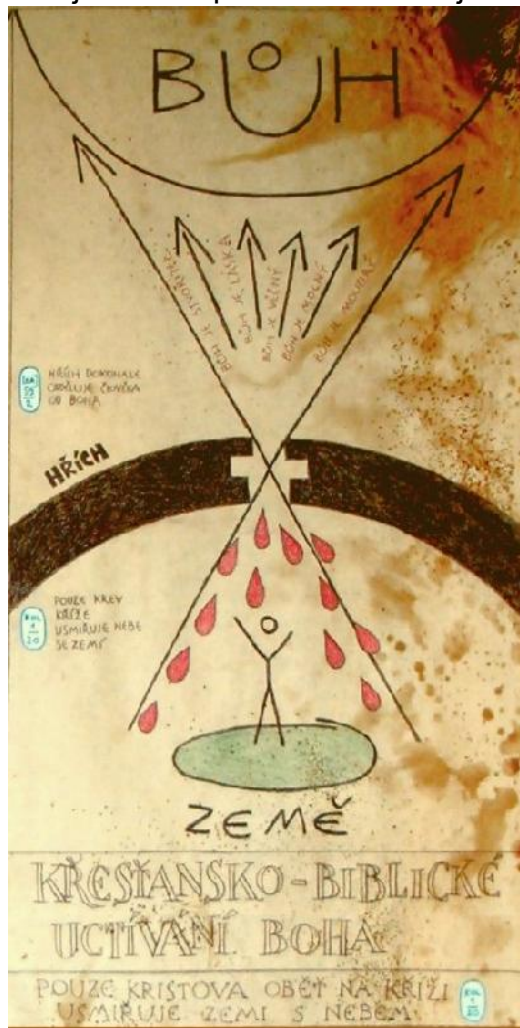

7) V ČEM JE ROZDÍL?

1) JEŽÍŠ NENÍ NÁBOŽENSTVÍ

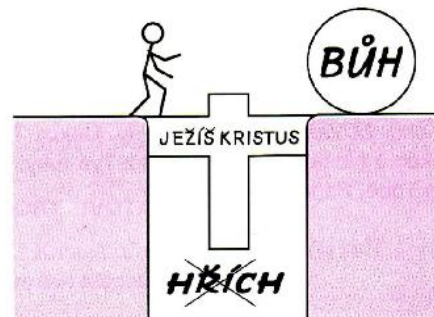
Po evangelizaci, kde jsem poprvé prožil dotek živého Boha, jsem vůbec neměl v úmyslu začít chodit do církve. Chtěl jsem se ale dozvědět více, tak jsem tam zašel. Doufal jsem totiž, že se tam snad mohu setkat s oním českým překladatelem z evangelizace, znovu s ním probrat svůj zážitek a dozvědět se pokud možno přesný překlad výkřiku toho američana, jehož ozvěnu jsem slyšel znít celým duchovním vesmírem. To jediné mě zajímalo a přivedlo do církve. S překladatelem jsem se nesetkal. V církvi mne však udrželo slovo kazatele, který řekl: „Ježíš není žádné náboženství, Ježíš je ten, který přišel zrušit náboženství, Ježíš je živý“. To mne opravdu zaujalo a nadchlo, okamžitě jsem běžel domů, abych se v Bibli přesvědčil, zda je tomu opravdu tak. Četl jsem si se zaujetím objevitele, jak to vypadalo, když

Ježíš rušil náboženství a nastoloval živou víru. Biblická víra je něco jiného než víra náboženská, je živá. Každé náboženství je vždy výplodem člověka, živá víra je vždy přímým darem od Boha (nikoliv od narození) a přichází ze slyšení Božího slova (když Bůh mluví) a skrze moc Ducha Svatého. Někteří bibličtí učitelé tvrdí, že živá víra přichází pouze a jenom tehdy když Bůh mluví, nikdo ji nemůže mít sám od sebe z vlastní přirozenosti. Myslím, že je to přesně tak. Pro obráznou představu, jak funguje živá křesťanská víra, mi pomohlo jedno kázání, kde kazatel řekl: „My nevěříme na Krista, ale **do Krista**.“ Pamatuji si to do dnes, jak se mi to zobrazilo. Skrze Krista věříme do nebe. Je to jako ve fotoaparátu, objekt se skrze objektiv promítá na film a obraz je ostrý a věrný. Nebe se skrz Krista promítá do našich srdcí a my dostáváme živou víru a prostřednictvím Ducha Svatého věrný otisk Boha v našich srdcích a také spoustu dalších darů, podle toho, jak Bůh mluví. Bez Krista to ovšem vůbec není možné, nefunguje to. Ježíš je ten rozdíl mezi živou vírou a všemi ostatními náboženstvími. Bůh je ve své podstatě paradoxní, tzn. má jednotu v protikladech. Je difúzní a epicentrický zároveň, tzn. je rozptýlený vždy a všude po celém vesmíru a zároveň se zjevil v jediném bodě, v Kristově milujícím srdci. Bůh je také

abstraktní i konkrétní zároveň, tzn. je nepochopitelný a nevystižitelný, naprosto vše převyšující ve své moci a svatosti a zároveň se stal konkrétním člověkem, který miluje a rozumí té nejvšednější prostotě. Tento nevystižitelný a nesrozumitelný Bůh se nám přiblížil v Ježíši Kristu a stal se nám lidsky přijatelným a srozumitelným.

Toto schema („V čem je vlastně rozdíl“), obsahuje i srovnání tradičního, grafického schématu evangelia, hojně používaného před lety v traktátcích, rozdáváných na ulici, s mým schématem vycházejícím z modelu kapky na hladině. Původní schéma zobrazuje hřích jako propast mezi člověkem a Bohem, kterou překlenuje Kristova oběť na kříži. Nelíbil se mi

ILUSTRACE Z EVANGELIZAČNÍHO TRAKTÁTU

na tom horizontální vztah mezi Bohem a člověkem. Bůh byl zobrazen na podobné zemské kře, jako člověk a člověk se měl jen přesunout z jedné kry na druhou. Můj problém byl ryze výtvarný, jinak biblicky a významově je schema správné. Já jsem hřích umístil nad člověka jako klenbu, tím se vztah Bůh – člověk vertikalizoval. Myslím, že to lépe vyjadřuje náš vztah k nebi. Lidé, kteří intuitivně nechtějí být ateisty, ani náboženskými lidmi (což je dobře), někdy říkají: „Ano, jsou věci mezi nebem a zemí.“ Toto místo v duchovních oblastech nazýváme Ponebesím. Satan tam umístil spoustu svých okultních návnad, (astrologii, horoskopy, spiritismus, věštění, jógu, New Age, drogy, léčitelství, apod.), skrze které se lidé mohou svévolně, tzn. bez Božího vedení a proto hříšně, prolomit a vnitřně se otevřít do duchovního světa temnoty, (nikoliv nebi). Je tam však také jedno „legální“, Bohem dané místo, Kristův kříž, přesněji řečeno „vylití krve Beránkovy“ (Kristovy). Jsou to otevřené dveře do nebe. To je to místo, do kterého věříme, jak zaznělo před lety v kázání. Věříme **do Krista**, do jeho otevřeného srdce.

Docela se sem hodí jedno české pořekadlo. „Hledej, kde nechal tesař díru.“ To se říkává, třeba když se v hospodě strhne rvačka. Hříchem porušený svět je právě takovou hospodou, kde se strhla rvačka. Chceš-li se zajímat o věci mezi nebem a zemí, hledej z nich pouze jedinou, „kde nechal tesař díru“. Ježíš totiž většinu svého života žil a pracoval jako tesař, než potom po křtu nastoupil cestu služby a činění zázraků a nakonec i cestu zástupné oběti na kříži.

Rozrazím bronzová vrata, železné závory zlomím.

(Izajáš 45,2)

Kristova oběť na kříži způsobila mocný průraz v ponebesí, Ježíš tak protrhl nebesa a uvolnil průduchy mocného Božího požehnání pro všechny lidi. Bůh Kristovu zástupnou oběť přijal. Boží hněv proti hříšnému člověku se zastavil o kříž a Boží sláva se nám stala znovu přístupnou, tak, jak to bylo v ráji. Prorok říká o Kristu:

Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. K tvému světlu přijdou všechny národy a králové k jasu, jež nad tebou vzejde.

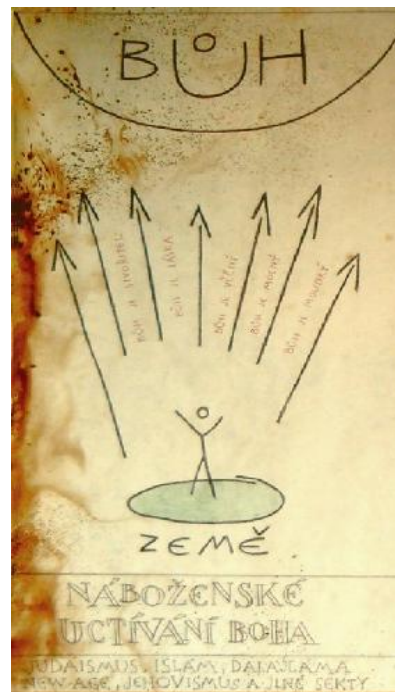
(Izajáš 60,2-3)

Pro srovnání ukazuje schema také přímočaře zjednodušenou, náboženskou víru bez předělu, jakoby mezi člověkem a Bohem nebyla žádná překážka (nebo chcete-li propast) a kde hřích je pojat pouze jako subjektivní, morální problém člověka. Živého Boha nedojme žádný, třeba i pravdivý atribut božství, kterým se ho snažíme uctít, (všemohoucnost, vševědoucnost, všudypřítomnost, láska a добрota, spravedlnost, stvořitelství světa apod.), pokud se tak neděje skrze oběť za hřích, stanou se z toho jen mrtvé, abstraktní, náboženské pojmy. To se snadno může stát i v křesťanství a ne jen katolicismu, ale i všem ostatním protestantským hnutím a vyznáním, pokud nepřístupují k Bohu skrze Krista a jeho oběť na kříži, ale třeba skrze uctívání svatých, nebo skrze vlastní skutky služby, charitu apod. Ne snad, že by Bůh nežehnal dobrým skutkům a lásce k bližnímu, k vnitřní proměně potřebné ke spasení to však nestačí, snad se takový náboženský člověk obrátí alespoň v okamžiku smrti, až se osobně setká s Kristem. Pavel o náboženských lidech mluví s velkou lítostí:

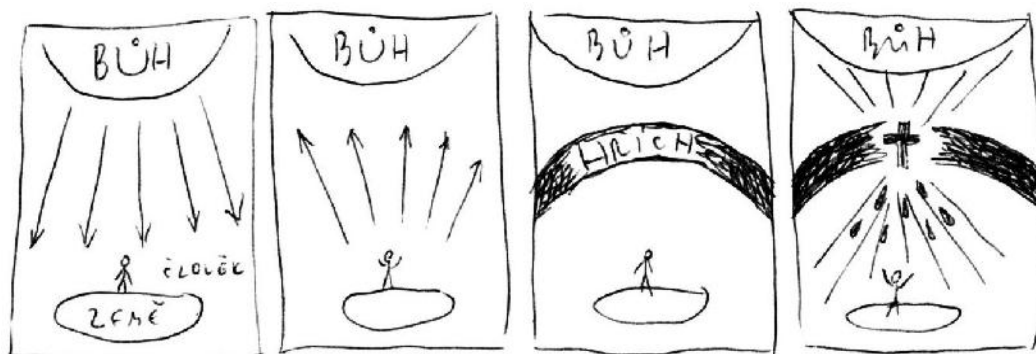
Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání. Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní, proto se spravedlnosti Boží nepodřídili.

(Římanům 10,2-3)

Na vině nejsou ty dobré skutky, ale to, že se nepodřídili.

Obraz hříchem porušeného ponebesí, jako temnoty přikrývající zemi a tvořící tak lidsky nepřeklenutelnou bariéru, ukazuje soubor schemat, použitých již v oddíle „Plán záchrany“. Jsou zde zobrazeny tři základní situace v ponebesí: situace bez hříchu (pouze v ráji), s hříchem a s obětí za hřích.

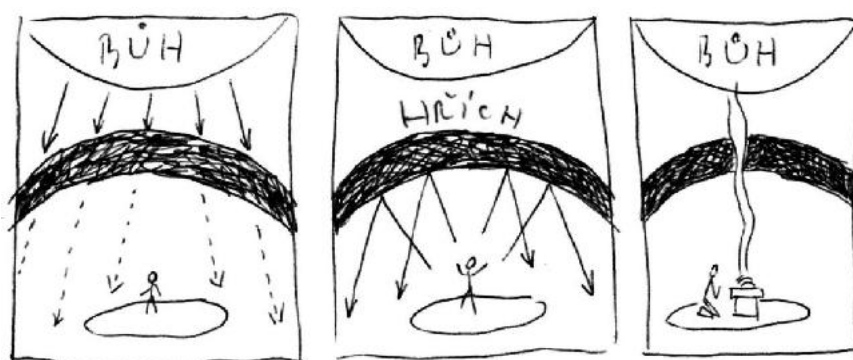

V ráji Bůh žehnal zemi i člověku

Člověk v ráji nerušeně uctíval Boha

Hřích odděluje člověka od Boha

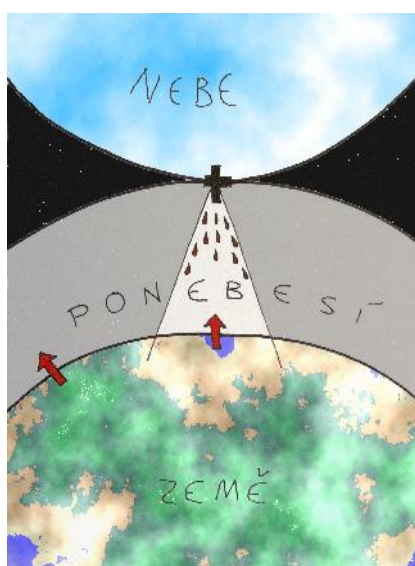
Boží požehnání i lidské uctívání pouze skrze Krista

Boží požehnání skrze bariéru hříchu je jen částečné

Uctívání bez oběti (bez vědomí hříchu) je marné, člověk ve skutečnosti uctívá jiného boha (Satana)

Starozákonní uctívání skrze oběť za hřích

mením o Kristově vítězství nad hříchem, nad Satanem i nad smrtí.

Ponebesí je místem, kde se odehrává duchovní boj a oběť za hřích byla vždy součástí tohoto boje. Obětována měla být pouze zdravá zvířata bez vady (berani, kozli, býci). Oběť zvířat však neměla dlouhého trvání, uvolnila Boží moc jen částečně a na krátký čas. Ježíš je definitivním a trvalým vítězem v tomto duchovním boji, Bůh sám obětoval svého vlastního syna a Ježíš sám sebe vydal za naše hříchy. Dalších obětí za hřích již není třeba. Kristova oběť je trvalá. „Vylití krve Beránkovy“ je v duchovních oblastech trvale platným znamením o Kristově vítězství nad hříchem, nad Satanem i nad smrtí.

